

РЕШЕНИЕ

№ 20152

гр. София, 16.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5678** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от В. Г. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. А. Р. срещу Решение № 1501/28.03.2024 г. постановено по АНД № 17422/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 94-ти състав, с което е потвърден електронен фиш серия К № 6761679/2022 г. на СДВР, с който му е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 800 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата.

Касаторът навежда доводи за допуснати нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на закона - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Твърди, че е налице разминаване между текстовото описание на нарушението и неговото правно квалифициране, което е довело до накърняване правото му на защита. Оспорва обстоятелството, че установеното с процесния електронен фиш нарушение е извършено при условията на повторност. Иска се отмяна на съдебното решение и на потвърдения с него електронен фиш. Претендира разноси по списък.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, се представлява от юрк. С. М. която оспорва жалбата и моли съда да я остави без

уважение като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административен процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства. Установено е, че на 13.12.2022 г. в 10.37 часа „лек автомобил марка „БМВ“, модел „530 Д“, с рег. [рег.номер на МПС] се е движел на територията на [населено място], по [улица]срещу № 40 – магазин „Х.“ с посока на движение от кв. Ч. към [улица]се е движел със скорост от 88 км/ч., като максимално разрешената скорост на движение за пътни превозни средства от категория „В“ към тази дата е била 50 км/ч. Нарушението е установено с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип А. САМ S1 с фабричен номер 11743ее, преминала техническа проверка на 17.05.2022 г. в ГД „Мерки и измервателни уреди“, отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер“ при Б., като същата е била разположена на триножник на участък от пътя, работела в стационарен режим на заснемане. Установено е и, че с ЕФ серия К № 5129861/2021 г. издаден от СДВР за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, извършено на 15.07.2021 г. на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП на касатора С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. Същия бил връчен на С. на 06.01.2022 г., не е обжалван и на 12.01.2022 г. е заплатена наложената глоба в намелен размер (70 % от размера ѝ).

Въззивният съд е приел, че обжалвания ЕФ е законосъобразен, тъй като е издаден от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответни по вид и размер на установеното виновно поведение на жалбоподателя са и наложената административна санкция. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дееца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил ЕФ.

Решението е правилно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, която на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания електронен фиш. Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в §1 от Допълнителните разпоредби на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. По дефиниция, електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което в случая е сторено, т.е. не е налице законово изискване да бъде посочено лицето, издало електронния фиш. Касае се за своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, приравнен едновременно към акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателно постановление (НП), но само по отношение на правното му действие (фикцията по чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш.

Неоснователно е оплакването за допуснати процесуални нарушения. В тази връзка касаторът се позовава на непосочване в ел. фиш на датата на влизане в сила на издаден му предходен ЕФ. В чл.189, ал.4 ЗДвП изчерпателно са изброени реквизитите, които следва да съдържа електронният фиш - териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Всички тези изисквания са спазени с процесния ел. фиш. Следва да се има предвид, че нарушената норма е тази на чл. 21, ал.1 ЗДвП и тя изрично е посочена в ел. фиш, като е посочено изрично основанието чл.189 ,ал.4 във връзка чл.182,ал.4,вр.ал.1,т.4 ЗДвП за налагане на глобата в двоен размер за извършеното нарушение в условията на повторност, поради което оплакванията му за разминаване между текстовото описание на нарушението и правната квалификация са неоснователни. В тази връзка, не се споделя виждането изложено в касационната жалба, за допуснати процесуални нарушения при издаване на ЕФ, ограничили правото на защита на касационния жалбоподател.

Неоснователен се явява доводът на касатора за липса на елементите на „повторност“ на извършеното нарушение. От доказателствата по преписката се установява, че с Електронен фиш серия К № 5129861/2021г., издаден от СДВР , необжалван от касатора след връчването му на 06.01.2022г. и съответно влязъл в сила на 12.01.2022г./арг. чл. 79б,ал.23АНН/, на касационния жалбоподател е било наложено

административно наказание “глоба“, в размер на 50 лв., за същото нарушение на чл.21,ал.1 от ЗДВП. С оглед разпоредбата на § 6 ,т.33 от ДР на ЗДВП процесното административно нарушение извършено на 13.12.2022г. се явява повторно и правилно е приложен материалния закон.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд ,то обжалваното решение ,като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Предвид разпоредбата на чл.63д,ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по искането на страните за присъждане на разноски.

При този изход на спора искането на касатора за присъждане на разноски по представения списък е неоснователно.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д,ал.3 вр. ал.5 ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв., съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1501/28.03.2024 г. постановено по Анд № 17422/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 94-ти състав.

ОСЪЖДА В. Г. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.